Lieta Nr.137005414

SPRIEDUMS

Jelgavā, 2014.gada 27.jūnijā

Zemgales apgabaltiesa šādā sastāvā:

tiesnesis referents J.Siliņš

tiesneši R.Rinčs, I.Akmeņlauka,

sakarā ar /pers. B/ apelācijas sūdzību izskatīja rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietu, kurā ar Tukuma rajona tiesas 2014.gada 14.aprīļa spriedumu noraidīta /pers. B/, personas kods /personas kods/, sūdzību par Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Tukuma iecirkņa 2014.gada 3.janvāra lēmumu Nr.5856-S, ar kuru atstāts negrozīts lēmums administratīvo pārkāpumu lietā Nr.PA944944.

Iepazinusies ar apelācijas sūdzības motīviem, pārbaudījusi pierādījumus, Zemgales apgabaltiesa

konstatēja:

pirmās instances tiesa par pierādītiem atzinusi šādus administratīvā pārkāpuma apstākļus:

2013.gada 19.oktobrī Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas nodaļas inspektors Rihards Elviks plkst.10.20 sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PA 944944, kurā norādīts, ka 2013.gada 5.maijā plkst.17.00 /adrese/ /pers. B/ pazvanīja pie /pers. C/ dzīvokļa durvīm, kad /pers. C/ atvēra dzīvokļa durvis, /pers. B/ saķēra /pers. C/ aiz jakas piedurknēm un pagrūda istabas virzienā, kā rezultātā /pers. C/ krita un atsitās pret skapi, tādā veidā /pers. B/ nodarīja maznozīmīgus miesas bojājumus /pers. C/.

/pers. B/ darbības kvalificētas pēc Latvijas Administratīvā pārkāpuma kodeksa $167.^2$ panta pirmās daļas.

Ar Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Tukuma iecirkņa Kārtības policijas nodaļas priekšnieka Māra Trēdes 2013.gada 19.novembra lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.039 PA 944944 (turpmāk tekstā Lēmums), /pers. B/ uzlikts naudas sods 213,43 *euro* (iepriekš Ls 150) apmērā, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $167.^2$ panta pirmo daļu.

Ar Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Tukuma iecirkņa priekšnieka J.Baha 2014.gada 3.janvāra lēmumu Nr. 5856-S noraidīta /pers. B/ sūdzība par Lēmumu.

Ar Tukuma rajona tiesas 2014.gada 14.aprīļa spriedumu noraidīta /pers. B/ sūdzību par Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Tukuma iecirkņa 2014.gada 3.janvāra lēmumu Nr.5856-S.

Par Tukuma rajona tiesas spriedumu apelācijas sūdzību iesniedzis /pers. B/, kurā lūdz to atcelt un lietu pret viņu izbeigt.

Norāda, ka Tukuma rajona tiesa, izskatot viņa sūdzību, citējusi viņa paskaidrojumu, kurā norādījis uz konflikta situāciju starp /pers. C/ un viņa māti. Gājis ar /pers. C/ skaidroties un saķerdams aiz jakas piedurknēm pastūmis istabas virzienā, kas norādot, ka pielietojis pret /pers. C/ fizisku spēku.

Tiesa neticot viņa pilnīgākam paskaidrojumam par lietas apstākļiem, jo tā esot viņa vēlme attaisnot savu rīcību, kā arī, ja viņš pats būtu guvis miesas bojājumus no tā, ka /pers. C/ viņam iedūris rokā ar karoga kātu, tad viņam bijis jāvēršas pie mediķiem. Uz /pers. C/ miesas bojājumiem savukārt norādot medicīniskās ekspertīzes atzinums.

Uzskata, ka nevar šādiem tiesas apgalvojumiem piekrist, jo tie neatspēkojot šaubas par viņa darbību atbilstību Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.^{2} panta pirmās daļas administratīvā pārkāpuma sastāvam.

Par to, ka /pers. C/ paķēris istabā esošo karoga kātu un pavērsis to pret /pers. B/, pēc kā viņš (/pers. B/) izgājis no dzīvokļa, savā iesniegumā norādījis arī pats /pers. C/. Tas esot pareizi, tikai viņš vispār neesot iegājis /pers. C/ dzīvoklī, konflikts risinājies dzīvokļa durvīs. Atzīst, ka /pers. C/ saķēris aiz drēbēm, jo bijis uztraukts, tikko kā bijis sastapis savu māti, kura raudājusi /pers. C/ nekaunīgās rīcības dēļ, kas turpinoties jau daudzus gadus, gribējis /pers. C/ pieturēt, lai varētu izskaidroties, neļaujot aizcirst durvis, taču neesot /pers. C/ tīši grūdis, jo /pers. C/ uzreiz pats izrāvies un paķēris karoga kātu, metoties viņam (/pers. B/) virsū. Karoga kāts esot koka, tādēļ no dūriena ar to trauma viņam neesot nodarīta, tikai fiziskas sāpes, tādēļ neesot bijusi vajadzība vērsties pie ārsta.

Nesaprotot, kā tiesa varot pieļaut, ka tiekot sodīts par apstākļiem, kuros neesot vainojams, jo tikai paša /pers. C/ rīcība ir par pamatu viņa (/pers. C/) nobrāzumam uz rokas.

Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.^{2} panta pirmajai daļai bijis jākonstatē, ka viņš (/pers. B/) tīši nodarījis maznozīmīgu miesas bojājumu, t.i., miesas bojājumu, kas izraisījis īslaicīgas, maznozīmīgas sekas, bet nav izraisījis veselības traucējumus vai vispārējo darba spēju zaudējumu. Ja /pers. C/ tādus guvis pats, nepastāvot viņa (/pers. B/) tīšām darbībām ar nodomu, viņa darbībās neesot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.^{2} panta pirmās daļas sastāva.

Lai gan atbilstoši praksei administratīvās lietas tiek pielīdzinātas mazajām krimināllietām, kas nosaka, ka darbojas nevainīguma prezumpcijas princips un visas šaubas ir tulkojamas par labu apsūdzētajam, tad šajā situācijā tiesa pierādījumus vērtējot tam pretēji.

Viņa nodoms bijis tikai izrunāties, brīdināt /pers. C/, ka būs jāgriežas tiesā, ja viņš turpinās aizskart viņa (/pers. B/) māti, cenšoties pasargāt savu māti no /pers. C/ darbībām – regulāra novērošana, fotografēšana, kaitējuma nodarīšana, smilšu izbēršana kāpnēs, puķu dobju izbradāšana, vārdiska apvainošana, aizstāšanās ceļā, lai viņa nevar iziet pa koplietošanas koridora durvīm un tml. Mātei esot vairāk kā 80 gadu, viņa esot redzes invalīde, uzskata, ka viņam bijis pienākums aizrādīt /pers. C/ par mātes aizskaršanu. Par to, ka /pers. C/ šādas darbības jau veicis iepriekš, apzināti rīkojas provokatīvi, liecinot lietai pievienotie paziņojumi no policijas, kur vērsusies māte pati.

Uz šo brīdi Zemgales apgabaltiesa 2014.gada 3.aprīlī jau pieņēmusi spriedumu /pers. C/ mātes /pers. J/ prasībā pret viņu un viņa māti /pers. K/ par zemes atsevišķa lietojuma sadali, kurā tiesa apstiprinājusi viņa zemes sadales variantu. Tas varējis būt par iemeslu mazākai pušu saskarsmei un apvainojumu iespējamībai, tomēr viņam neesot zināms, vai Prasītāja spriedumu nepārsūdzēšot.

Ņemot vērā, ka neapšaubāmu pierādījumu administratīvā lietā par viņa nodomu un rīcību neesot, bet paša /pers. C/ paskaidrojumi daļēji sasaucoties ar viņa, kā arī /pers. C/ raksturo pievienotie policijas paziņojumi, pastāv šaubas par pārkāpuma esamību viņa darbībās.

Notikums noticis vairāk kā 11 mēnešus atpakaļ. Šajā laikā citas konflikta situācijas īpašumā nav bijušas, kas liecinot par konflikta izbeigšanos. Lieta būtu izbeidzama arī uz noilguma pamata.

Sūdzībā apelators atsaucas uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 244. un 272.pantu. Ievērojot šos apstākļus, uzskata, ka lieta pret viņu ir izbeidzama.

Tā kā Tukuma rajona tiesa iepriekš norādītos apstākļus neesot ņēmusi vērā, apelācijas tiesā esot pārbaudāmi visi rakstveida pierādījumi, kas atrodas lietā.

Iepriekš jau pievienojis policijas atbildes par /pers. C/, kas apliecinot, ka policija vairākkārtīgi uzskatījusi par nepieciešamu ar /pers. C/ veikt pārrunas un izskaidrot viņa rīcības nepareizību, taču vadoties no Tukuma rajona tiesas 2014.gada 29.aprīļa lēmuma viņam neesot saprotams, vai šie dokumenti atrodas lietā, tādēļ lūdz tos pievienot atkārtoti un ņemt vērā pie lietas izskatīšanas.

Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka /pers. B/ apelācijas sūdzība kā nepamatota noraidāma, bet Tukuma rajona tiesas spriedums kā likumīgs un pamatots atstājams negrozīts.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21}pantu apelācijas sūdzību iespējams izskatīt rakstveida procesā pēc lietā esošiem materiāliem.

Zemgales apgabaltiesa nekonstatē Tukuma rajona tiesas pieļautus procesuālus pārkāpumus, kas varētu būt par iemeslu sprieduma atcelšanai vai grozīšanai.

Izvērtējot apstrīdētā tiesas sprieduma motivāciju, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka ir pareizi konstatēti lietas faktiskie un tiesiskie apstākļi, tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, līdz ar to Zemgales apgabaltiesa tam pievienojas un atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{13} panta trešajai daļai izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams un tas netiek sniegts.

Papildus Zemgales apgabaltiesa izsaka arī savus secinājumus par apelācijas sūdzībā norādīto.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvā pārkāpuma kodeksa 286.pantā noteikto, augstāka iestāde, izskatot sūdzību vai protestu par

lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pārbauda pieņemtā lēmuma likumību un pamatotību.

Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa likumīgi un pamatoti ir atstājusi negrozītu Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Tukuma iecirkņa 2014.gada 3.janvāra lēmumu Nr.5856-S, pamatoti atzinusi, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, iestāde veikusi lietas apstākļu objektīvu izvērtēšanu, pamatoti atzinusi noteikto sodu par atbilstošu izdarītajam pārkāpumam.

Zemgales apgabaltiesa secina, ka pirmās instances tiesa konkrētās administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas ietvaros ir ievērojusi vispārīgos tiesību principus un normatīvo aktu regulējumu.

Zemgales apgabaltiesa nekonstatē, ka pirmās instances tiesa nebūtu objektīvi izvērtējusi lietas apstākļus un būtu izdarījusi kļūdainus secinājumus.

Pirmās instances tiesa ir analizējusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.^{2}panta pirmajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvu un pamatoti secinājusi, ka /pers. B/ rīcībā ir šī pārkāpuma sastāvs.

Spriedumā ir vērtēti visi pierādījumi un izdarīts pamatots secinājums par to pietiekamību /pers. B/ vainīguma konstatēšanai, tādejādi izslēdzot jebkādas saprātīgas šaubas par /pers. B/ rīcību, kas atrodas cēloniskā sakarā ar miesas bojājumu nodarīšanu.

Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka iespējamais konflikts ar /pers. C/, par ko norāda /pers. B/, nevar būt par iemeslu tam, lai nodarītu miesas bojājumus.

Jebkuru konflikta situāciju var mēģināt atrisināt mierīgā ceļā, bet, ja tas neizdodas, var tikt iesaistīta arī policija. Tādu darbību veikšana, kā piemēram – iestāšanās durvīs, neļaujot tās aizvērt, ieķeršanās drēbēs utml., neveicina miermīlīgu konflikta noregulējumu un drīzāk liecina par vēlmi turpināt konfliktu. Ja /pers. B/ uzskata, ka ir izdarīts viņa vai viņa mātes tiesību aizskārums, ir pietiekams pamats šo jautājumu risināt tiesiskiem līdzekļiem, bet ja tam ir pamats, iesaistot arī policiju.

Lietā nav iestājies arī administratīvās atbildības noilgums, jo administratīvā lietvedība ir uzsākta ne vēlāk kā sešu mēnešu laikā no pārkāpuma izdarīšanas dienas (Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 37.panta pirmā daļa). Laiks, kas pagājis no administratīvā pārkāpuma izdarīšanas, ir saistīts tikai un vienīgi ar pašas personas (/pers. B/) tiesību nodrošināšanu un realizāciju – pārsūdzēt pieņemtos nolēmumus.

Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir likumīgs, pamatots un atstājams negrozīts, bet iesniegtā apelācijas sūdzība noraidāma.

Pamatojoties uz teikto, saskaņā ar LAPK 289.^{12}panta otrās daļas 1.punkta, 289.^{22}pantu, Zemgales apgabaltiesa

nosprieda

Tukuma rajona tiesas 2014.gada 14.aprīļa spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. B/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Spriedums pieejams 2014.gada 27.jūnijā.

Tiesnesis referents J.Siliņš

Tiesneši R.Rinčs

I.Akmeņlauka